

explorador

La Intel·ligència Artificial i l'autoritarisme digital a la Xina

vista prèvia >

Com tota dictadura, la República Popular de la Xina ha aplicat sempre un sistema de control social molt elevat. En plena revolució tecnològica és evident que els sistemes no democràtics —i qui sap si també els democràtics?— aprofiten les noves tecnologies per controlar, espiar i manipular a la població. La Xina ha emprès un dels experiments més avançats i preocupants en aquest àmbit: el Sistema de Crèdit Social, un pas més en la recent involució autoritària del govern comunista xinès.

Manel Ollé

Professor d'història i cultura de la Xina a la UPF

manel.olle@upf.edu

Hi ha algoritmes que ho volen saber tot, amb un insaciable desig de coneixement que abasta els racons més ínfims i impensats. Oberts i amatents del tot, dia i nit, sempre i arreu al processament de noves dades i noves vibracions. Controlant als registres de veu, les mirades, les empremtes digitals i els tractes que tenim amb les coses que ens envolten, les traces dels gestos, les decisions i els moviments que ens facin ja del tot transparents.

Fins ara ens havíem meravellat de la seva memòria, la seva rapidesa, la seva ubiqüitat i la seva connectivitat. Els ho havíem explicat i els ho havíem ensenyat tot, sense reserves. I ara quan posem aquestes potències al costat de la seva curiositat omnímoda i sense fi, no podem fer altra cosa que començar a tremolar. O bé mirar de tenir tanta o més curiositat que ells. Ens sotgen i ens calculen disposats a exercir sobre nosaltres el mateix poder absolut que tenia el confessor que escodrinyava tots els racons de l'ànima compulsivament nua dels fidels atemorits de Déu.

La raó dels algoritmes curiosos és la raó totalitària i teològica d'una

omnisciència narrativa que no tan sols ho vol saber tot de nosaltres, sinó que ho endreça, ho filtra i ho narra tot a la seva manera unívoca i serial a uns lectors privilegiats: els poderosos propietaris institucionals i corporatius d'aquestes constel·lacions intel·ligents d'objectes digitals, dels cercadors, plataformes i xarxes socials.

Ja de manera efectiva, a la República Popular de la Xina s'han afanyat en aquesta direcció i marquen sense manies —però amb alguns eufemismes— el camí per on pot avançar aquí i allà una de les ombres més fosques de la quarta revolució industrial. Ja han posat en marxa en fase parcial i experimental el projecte del *shehui xinyong tixi* [Sistema de Crèdit Social]. Les traces digitals —incloent-hi els reconeixements facials, de massa corporal, de forma de caminar o de veu— que deixa el capteniment quotidià de cadascun dels ciutadans en les seves despeses, missatges, moviments i altres interaccions amb càmeres de seguretat, xarxes, targetes, serveis de salut, institucions, pàgines web, fòrums de discussió, llocs i objectes digitalitzats es tradueix en un

expedient personal i transferible, indexat i recuperable enmig de l'oceà incommensurable de les dades massives big data. D'aquí en comencen ja a sortir llistes negres, exclusions o promocions en funció del grau de confiança generada, en funció dels mèrits i demèrits acumulats. Aquest procés d'automatització del control se situa en el marc més ampli dels plans xinesos sobre la *shehui guanli* [Gestió Social] i la seva recent mutació menys asèptica i més ideològica en ser rebatejada com a *shehui zhili* [Governació Social].

Del càlcul que resulta d'aquesta compilació de dades digitals en surt una posició en la societat, unes expectatives, uns premis i uns càstigs, una jeràrquica meritocràtica de descomptes o encariments, exclusions, persecucions, prioritats, expectatives o denegacions, classificacions i degradacions laborals, econòmiques, socials i polítiques. I, com a resultat, una efectiva desaparició de qualsevol bri de privacitat, en una societat de la transparència compulsiva, on l'individu constantment monitoritzat ha de deixar rastres de correcció i de subjecció a les pautes establertes si vol tenir possibilitats de pervivència.

L'ús recent i intensiu dels algorismes de la Intel·ligència Artificial en el procés de control social representa a la Xina un salt qualitatiu

L'ús recent i intensiu dels algorismes de la Intel·ligència Artificial en la gestió de dades massives en el procés de control social representa a la Xina un salt qualitatiu respecte als mecanismes anteriors de gestió de la població. Però per poder entendre l'abast i la incidència del Sistema de Crèdit Social cal no descontextualitzar-lo, i cal per tant recordar que actua sobre processos previs d'intens control social, amb dècades de desenvolupament i d'evolució. Cal també evitar-ne la folklorització distòpica, i no perdre de vista que amb altres ritmes i intensitats, amb altres contextos i amb altres marcs polítics, les eines dels algorismes curiosos no ens són en cap cas alienes. Ja ens han afectat —només cal pensar en el que envolta els casos d'Edward Snowden (1983) o Julian Assange (1971)—, ens afecten i ens afectaran.¹

Molt abans d'aquest gir digital de l'autoritarisme xinès, durant l'era de Mao Zedong (1949-1976), el Partit Comunista va establir dos registres documentals fonamentals per en-

quadrar la població de la Xina urbana en el marc de les *danwei* [Unitats de Treball] o bé a la Xina rural amb les *gongshe* [Comunes], cèl·lules bàsiques ambdues de socialització i de gestió poblacional. D'una banda es va establir el *hukou*, és a dir, el registre local de residència i d'ocupació, orientat bàsicament a fixar la població en el territori i limitar al màxim els fluxos migratoris camp-ciutat; d'altra banda hi havia el *dang an*, és a dir, la fitxa o registre personal, on s'incorporaven les dades físiques, les fotografies, l'adscripció «de classe», heretada dels pares en el moment de la revolució de 1949, —camperol, militar, treballador, funcionari, terratinent, contrarevolucionari...— i tot un historial de mèrits o demèrits, actituds i observacions o esdeveniments que es consideraven dignes de menció: s'hi apuntava si tenies parents a Taiwan o a la presó, el capteniment i els resultats escolars i universitaris, els conflictes o les observacions dels responsables de les Unitats de Producció, de la vigilància veïnal o de les comunes, el fervor o la incorrecció política, els resultats o els incidents a la feina, o els problemes de salut, entre d'altres coses. Hi havia dos sobres amb còpies iguals

d'aquesta fitxa o registre personal, el *dang an*: un sobre el custodiava la *danwei* o les *gongshe*, i l'altre romania a les oficines locals —o centrals en alguns casos— del *Gong an Ju* [Departament de Seguretat Pública].

Tant el registre de residència del *hukou* com el fitxer personal del *dang an* segueixen encara vigents a la Xina d'avui, però han anat evolucionant i canviant d'abast, d'incidència i de sentit. El *hukou* segueix bàsicament en peu, amb molta influència en la regulació i contenció selectiva dels gran moviments migratoris de la Xina de les últimes dècades, però ha experimentat reformes que han permès la regulació parcial de les migracions internes temporals o amb permís de treball d'alguns pocs centenars de milions de xinesos —i amb un alt grau de transgressió, que explica les desenes de milions de xinesos sense papers, emigrants interns il·legals, sense *hukou* ni presència als censos i els registres de l'Estat, i també sense drets socials ni laborals de cap mena. En paral·lel, l'abast del registre personal del *dang an* ha experimentat canvis més importants en les últimes dècades. I se situa justament com a precedent i fonament directe —encara

¹ LYNCH, «What's the t on China's social credit system? – Jeremy Daum explains».

Fins el 2008 el reformisme i l'obertura propiciats per Deng Xiaoping havien anat obrint de forma gradual i tímida alguns marges de llibertat d'acció, d'expressió i de pluralitat social i cultural

que en format paper— dels nous i potentíssims sistemes de control social digital ara en procés d'implementació.

Amb l'arribada al poder de Deng Xiaoping (1904-1997) al 1979 i amb l'inici del període postmaoista, la *gaige* [reforma econòmica] i la *kaifang* [l'apertura a la inversió estrangera] es van veure acompanyades per una lenta i gradual rebaixa de la pressió del Partit-Estat sobre la societat. Tota una sèrie de processos van acabar laminant la rellevància i la universalitat dels fitxers de control personal, el *dang an*: la dissolució de les comunes —i la transferència en usdefruit de les terres a les famílies camperoles— i la irrupció de quotes lentament creixents a partir de l'última dècada del segle XX de mobilitat social; el procés migratori camp-ciutat que implicava la deslocalització fora dels radars del control d'alguns centenars de milions de ciutadans convertits en *yumin* «població flotant»; l'aparició del sector privat intern i de les Zones Econòmiques Espacials amb regulacions excepcionals; l'aparició d'un mercat de treball —abans les feines s'assignaven i distribuïen de forma planificada—; o el desmantellament de les cobertures socials universals. Tots aquests pro-

cessos van fer que la relació del poder amb la societat es tornés més laxa i fluida —Zygmunt Bauman (1925-2017) havia proposat inicialment el concepte de la modernitat líquida justament per a les societats «postcomunistes». Tot plegat va anar provocant que el *dang an* perdés el caràcter universal i la capacitat de coerció política i econòmica anterior, tot i que encara tingués la màxima importància per a la promoció interna dels membres del Partit —aproximadament un 6 i 7% de la població del país, actualment es calculen entre 85 i 90 milions de militants— i per als funcionaris o treballadors de les diferents instàncies locals, provincials o estatals del sector públic —encara un percentatge molt alt—, i sovint també pels del sector privat intern. Durant els últims anys havien circulat informacions —finalment confirmades— sobre la digitalització generalitzada dels fitxers o registres personals que s'emmagatzemaven en les seus locals i centrals del *Gong an Ju* [Departament de Seguretat Pública]. En aquest procés de digitalització hi ha el punt de partida que fa possible i pensable el Sistema de Crèdit Social en construcció a la Xina d'avui, des que el va posar en marxa el tretzè pla quinquennal (2016-2020) marcat per

les noves directrius del lideratge de Xi Jinping (1953).

Fins el 2008 el reformisme i l'obertura propiciats per Deng Xiaoping havien anat obrint de forma gradual i tímida alguns marges de llibertat d'acció, d'expressió i de pluralitat social i cultural dins la societat xinesa. El *laissez faire* i la desregularització imperants a l'economia i el mercat van contagiar fins a un cert punt el control social, més obert i permissiu. Es van sofisticar les formes indirectes de control de la informació: Internet feia inevitable que els fets s'acabessin sabent, i s'entrava en dinàmiques informatives similars a les euroamericanes, centrades més en la gestió de les interpretacions, en la manipulació i en la creació d'opinió que no pas només en la censura, que tanmateix a la Xina seguia —i segueix— sent molt estricta, orientada a evitar contagis massius.

L'oxímoron del socialisme de mercat xinès —potser més ben definit com a capitalisme d'Estat— semblava compatible amb uns marges constantment renegociats, però relativament reconeixibles, de llibertats individuals, tanmateix amb línies vermelles

En aquesta última dècada s'ha produït a la Xina una evident regressió en la pràctica dels drets humans i civils, i un enduriment en el control social

impracticables, com ara l'associació sindical o política fora del Partit, el «separatisme» o qualsevol iniciativa que posés en qüestió de forma molt evident el lideratge del Partit o dels seus dirigents. En aquesta permissivitat relativa hi havia riscos, però amb uns costos controlables i assumibles pel sistema.

S'ha atribuït la concessió condicional d'aquests marges de crítica i d'opció divergent a la necessitat d'una governació auscultativa, que a través de l'emergència i el registre d'aquestes apostes socials diverses pogués obtenir un retorn del pols i del batec de les tendències i les tensions latents de la societat, paradoxalment difícil d'obtenir en els règims autoritaris. La por congènita dels governants d'un règim autoritari com el xinès al desbordament dels potencials descontentaments dels seus ciutadans explica tant els excessos repressius, com les concessions de certs graus de dissidència tolerada.² Aquest grau de relaxament social concordava també amb l'estil de

governació del lideratge col·lectiu, tecnòcrata i consultiu del període de Hu Jintao (2002-2012), on les decisions tendien a ser preses per consensos entre les elits i les tendències del Partit, i amb un pes important de les veus tècniques o especialitzades consultades. Tanmateix les dissensions entre faccions del Partit sovint duïen a una certa paràlisi o incapacitat d'un lideratge clar i legítim, amb iniciatives definides i línies clares d'actuació, tendents a una suma zero entre tendències contràries.

Al 2008 dels Jocs Olímpics de Beijing va coincidir amb protestes importants al Tibet i al Xinjiang, també amb el Manifest a favor de la democràcia la *Língbā Xiànzhāng* [Carta 08] que va impulsar l'intel·lectual dissident Liu Xiaobo (1955-2017) —des de llavors empresonat fins que va morir en captivitat el 2017, havent abans obtingut el Premi Nobel de la Pau 2010. Aquell 2008 s'inicia un gir autoritari en l'estil de governació a la Xina que es va confirmar i aguditzar a partir de 2012, amb l'arribada efectiva al poder de Xi Jinping, a través d'una transició en el lideratge marcada per fortes turbulències i tensions entre faccions del Partit, i per purgues al

més alt nivell, amb empresonaments sense precedents del cap dels serveis de seguretat i els serveis secrets, de generals i de membres del Politburó, entre d'altres.

La duríssima i ferma campanya anticorrupció que va emprendre Xi Jinping li va aconseguir suport social, i alhora li va servir per fer fora faccions i xarxes d'interessos desafectes, així com per legitimar aquest nou gir cap a l'enfortiment de l'autoritarisme. Hi ha qui atribueix també aquest enduriment del règim xinès a la por del contagi digital de les internàutiques revolucions àrabs i «de color» —com la Revolució taronja d'Ucraïna— i sobretot a la por que la crisi econòmica acabés provocant conflicte social, trenqués la cohesió i la lleialtat dins el Partit, i fracturés també el pacte de no agressió i de mutu benefici entre el Partit i les elits econòmiques i les incipients classes mitjanes urbanes xineses.

En aquesta última dècada s'ha produït a la Xina una evident regressió en la pràctica dels drets humans i civils, i un enduriment en el control social i en la presència activa i vigilant del Partit en totes les esferes

2 LARSON, «Who needs democracy when you have data? Here's how China rules using data, AI, and internet surveillance».

El paper inicialment alliberador d'Internet a la Xina ha donat pas a un instrument poderosíssim de propaganda, de transmissió de valors i sobretot de control, monitorització i gestió social

socials, econòmiques i culturals. Ni el sistema financer, ni els actors famosos han escapat a l'escrutini i la intervenció taxativa d'un poder sense límits i sense complexos, que ha perdut ja del tot la por a la mala imatge internacional o a la crítica interna o externa. El sistema ha fet un gir cap a una governació unipersonal i sense limitacions de mandat temporal ni de contrapoders. Xi Jinping és el cap de totes les coses: controla personalment totes les esferes de decisió, des de l'economia a l'exèrcit o les relacions exteriors o la regulació d'Internet. I ho farà com i fins quan ho cregui convenient.

Aquest procés ha tornat a posar el Partit Comunista en el centre d'una sèrie d'espais socials i culturals d'on s'havia retirat discretament en les dècades anteriors, vigilant però en un segon pla. La divergència ideològica, la desobediència, el culte als valors occidentals i la crítica oberta són ara penalitzats sense contemplacions, i s'imposa el discurs monolític del culte a la personalitat i del nacionalisme, de l'eficiència en el compliment d'objectius i directrius marcades, orientades a l'enriquiment, la grandesa i enfortiment

d'un projecte patriòtic liderat per Xi Jinping.

En aquest context el paper inicialment alliberador d'Internet a la Xina, com un àmbit generador d'espais d'autocomunicació de masses, de creativitat, d'expressió de veus independents, d'articulació d'una esfera pública virtual i d'una incipient societat civil digital s'ha diluït i ha donat pas a un instrument poderosíssim de propaganda, de transmissió de valors i missatges normatius des del Partit, i sobretot a un instrument potentíssim de control, monitorització i gestió social.

La relativa liquació i la pèrdua de contacte directe amb els batecs de la societat que imperava fins fa una dècada ha trobat en els algorismes de la Intel·ligència Artificial, les dades massives —big data—, els codis QR —*Quick Response*— de matriu quadrada i els sistemes digitals de videovigilància uns instrument de control i de ferm rearmament del lideratge del Partit en tots els àmbits de la societat, amb uns potencials insospitats. La Internet xinesa no tan sols és singular per la censura

que s'hi practica: també ho és per haver generat un ecosistema propi, on les plataformes, xarxes socials, buscadors i agregadors d'imatges o vídeos de ramificació internacional —i de matriu nord-americana— són absents o marginals: les empreses xineses de gestió i subministrament de continguts a la xarxa mantenen així unes posicions de plena dependència i coordinació amb les polítiques estatals.

La singularitat de l'ecosistema digital xinès té implicacions de ciberseguretat: ha permès als xinesos escapar a l'observació dels espionatges massius de la National Security Agency [Agència de Seguretat Nacional] nord-americana, però els ha posat sota el paraigua i la mirada escrutadora de les pròpies agències xineses de recol·lecció i creuament de dades. La monitorització del batec dels malestres i les tendències de la societat xinesa ja pot ser auscultada a temps real i sense necessitat de permetre l'emergència potencialment disruptiva de cap marge de dissensió. El nou autoritarisme digital xinès ha trobat eines d'una capacitat de penetració i anàlisi sense precedents.

El nou autoritarisme digital xinès ha trobat eines d'una capacitat de penetració i anàlisi sense precedents

En el nou Sistema de Crèdit Social que està en procés d'implementació a la Xina des de 2016 hi conflueixen diferents aspectes que parteixen tots ells de la idea de la transparència de l'individu davant de l'Estat, és a dir, de la idea del *panòpticon*³ social que permet observar qualsevol racó més o menys remot del comportament públic o privat. La primera matèria d'aquest procés la forneix la dinàmica de construcció d'uns arxius personals digitals detalladíssims i, que amb la recent digitalització de la vida econòmica i social a la Xina, poden compilar i fer transparents totes les esferes de la vida quotidiana.

L'accelerada i recent extensió a la Xina del pagament a través dels codis QR dels dispositius mòbils, i la generalització de les formes d'oci, d'interacció amb l'administració, d'intercomunicació i de consum a través de la xarxa han fet també possible aquest procés. La gamificació del control i del crèdit social a través del consum digital i de les xarxes socials converteix els

ciudadans en cooperants necessaris.⁴ La monitorització abasta tots els àmbits i de nou tendeix a la universalització del registre i del control social que van perdre els antics arxius personals amb la desregularització i liquació social de les dècades anteriors.

Es registren ara des dels àmbits ja anteriorment monitoritzats als fitxers pre-digitals dels *dang an* —registre escolar i universitari, incidències polítiques, full de serveis laboral...—, fins els usos de les comunicacions interpersonals i els missatges emesos o consumits a les xarxes socials, com també la forma d'actuar econòmicament i fiscalment, la mobilitat en transport públic o privat, la xarxa de contactes, l'associacionisme, les vel·leïtats religioses, les opinions emeses, els horaris, les pautes de consum, els viatges dins i fora de Xina, les xarxes de connexions personals, la presència en locals o vies públiques, vigilades a través de desenes de milions de càmeres, el fitxer mèdic, les multes de tràn-

sit o qualsevol mena d'incidència administrativa.

La voluntat de compilar totes les dades digitals de cada ciutadà permet així entendre que un dels cavalls de batalla més insistents de les autoritats digitals xineses hagi estat durant l'última dècada la lluita contra l'anonimat a internet: exigint que la identitat digital en les xarxes socials, els buscadors i qualsevol altra interacció digital es correspongui de forma fefaent amb una identificació oficial i traçable, associada al número del carnet d'identitat, que no s'amagui rere cap *nickname* [sobrenom], i que no tan sols permeti l'exigència eventual de responsabilitats penals en cas de transgressió, sinó també que faci possible aquesta recollida massiva i indexada de dades privades.⁵

Les potentíssimes eines algorítmiques de la Intel·ligència Artificial permeten les autoritats digitals xineses treballar amb aquest formidable arxiu de dades agregades dels seus ciutadans en diferents

3 MANOKHA, «Surveillance, panopticism, and self-discipline in the digital age».

4 RAMADAN, «The gamification of trust: the case of China's "social credit"».

5 MOZUR, «Inside China's dystopian dreams: a.i., shame and lots of cameras».

La monitorització abasta tots els àmbits, i de nou tendeix a la universalització del registre i del control social que van perdre els antics arxius personals amb la desregularització

direccions. D'entrada els programes de reconeixement facial permeten la localització dels subjectes en l'espai a temps real. Les ulleres digitals de realitat augmentada —que semblaven caríssims i fútils bibelots recreatius extemporanis, i que molts ens preguntaven quina mena d'utilitat podien arribar a tenir— permeten ara als vigilants policials xinesos que les usen en fase experimental accedir a temps real a la identificació i a la fitxa personal dels subjectes que contempnen. Els potser encara anecdòtics, però realment existents robots policials que circulen també experimentalment per alguns carrers centrals d'algunes capitals xineses, permeten incidir en la monitorització dels subjectes detectats.

L'ús dels algorismes de la Intel·ligència Artificial ha arribat al punt estrany de controlar en algunes ciutats el grau de presència d'estupefaents en les aigües residuals que s'escolen cap al clavegueram des de les llars urbanes per tal de detectar la presència de laboratoris, traficants o consumidors.

A banda de la progressivament estesa capacitat de geolocalització dels subjectes en moviment, el

creuament algorítmic de les dades massives permet d'entrada l'elaboració de llistes negres, que han estat ja les primeres i més potents eines que s'han posat en funcionament en aquest procés. De manera semblant al funcionament de les nostres llistes negres de morositat bancària, les llistes negres de ciutadans xinesos amb comportaments socials, polítics o econòmics incorrectes, o que hagin estat jutjats, multats o siguin deutors amb les administracions, ha comportat ja la seva exclusió de l'accés als bitllets de tren o d'avió, al lloguer de cotxes, al crèdit bancari, l'accés a centres recreatius o a hotels, o fins i tot a disposar de diners en efectiu en caixers automàtics. Fer despesa excessiva en alcohol o en jocs, tenir uns horaris extemporanis, tenir amics o parents que han tingut problemes amb les autoritats pot comportar una pèrdua de crèdit social.⁶

Més enllà de l'acció punitiva a partir de llistes negres, el Sistema de Crèdit Social planteja mesures de reforç positiu dels capteniments

⁶ MISTREANU, «Life Inside China's Social Credit Laboratory: The party's massive experiment in ranking and monitoring Chinese citizens has already started».

socialment virtuoses. En determinats àmbits locals o en determinades plataformes de pagament online s'ha implementat ja aquest sistema de punts que pot implicar perdre prerrogatives o accessos i que pot implicar també obtenir descomptes, accessos preferencials, tractes de favor, promocions i altres beneficis en funció de l'acreditació positiva de l'actuació. D'aquesta manera cada ciutadà obté en àmbits específics una puntuació i una posició social quantificable: un carnet per punts que va molt més enllà del registre de les transgressions en el trànsit.

De moment, es verifiquen com a accions positives la participació en actes patriòtics, la caritat, la productivitat laboral, l'ús responsable de la despesa econòmica —gastar en coses socialment vàlides, no endeutar-se, seguir horaris adients. Tot aquest sistema de control virtual reposa en el concepte de generació de confiança i credibilitat: la traducció del concepte *xinyong* [crèdit] en xinès implica també aquest sentit moral d'acreditació d'un capteniment fiable i sincer, que fa guanyar confiança davant la societat. Es tracta d'un projecte que no està encara

A la regió túrquica del Xinjiang és on el control digital xinès ha arribat més lluny, en el context d'una forta campanya de repressió i control cap als musulmans de l'ètnia uigur

implementat de forma generalitzada i que encara pot fer girs o aportar sorpreses. Es van fent proves experimentals en ciutats concretes o en determinades xarxes de compra en línia, per exemple.⁷

A la regió túrquica del Xinjiang és on el control digital xinès ha arribat més lluny, en el context d'una forta campanya de repressió i control cap als musulmans de l'ètnia uigur, associats pel poder xinès col·lectivament i a l'engròs amb pràctiques terroristes, que criminalitzen el conjunt de la seva dinàmica independentista. La dimensió digital d'aquest procés arriba en algunes poblacions al punt d'haver-se instal·lat codis QR a les portes de les cases i així poder registrar a temps real les entrades i sortides de cadascú, els subjectes que hi ha en cada moment en cada llar... D'aquesta manera el control ja no es limita a geolocalitzar els subjectes en els espais públics coberts per les càmeres de seguretat.⁸ Al costat d'aquestes eines de con-

trol virtual, hi ha al Xinjiang actual la pervivència de pràctiques repressives presencials amb més tradició, que van des del desplegament de les forces de seguretat als carrers a la xarxa de camps de reeducació, on es calcula que hi pot haver passat al voltant d'un 10% de la població uigur de la regió, en estades d'algunes setmanes o alguns mesos d'adoctrinament polític i patriòtic intensiu. Haver viatjat a l'estranger, dur barba, no fumar ni beure són alguns dels criteris que s'han emprat per conduir forçosament els uigurs criminalitzats cap als barracons d'alguns d'aquests camps de reeducació, recentment documentats de forma inapel·lable.

L'autoritarisme digital del Sistema de Crèdit Social traça els perfils d'una societat distòpica i sense privacitat, on les eines del coneixement es posen al servei de poders opacs en nom de la seguretat i l'estabilitat social. El cas xinès ens mostra per avançat alguns escenaris foscos que no podem excloure que, si no ho vigilem, ho estudiem i ho prevenim, es posin a recalcular, de forma total o parcial, la nostra vàlua social, posant-li preu en relació a la descon-

fiança que desvetllem al poder de torn.⁹ ■

7 DAUM, «China through a glass, darkly What foreign media misses in China's Social Credit».

8 ZAND, «China's Xinjiang region a surveillance state unlike any the world has ever seen in western China».

9 HOFFMAN, «Social Credit: Technology-enhanced authoritarian control with global consequences».

■ Bibliografia

CHINA COPYRIGHT AND MEDIA. «**State Council Notice on the Issuance of the Next Generation Artificial Intelligence Development Plan**» [en línia]. A *China Copyrigh and media* de 20 de juliol del 2018. Disponible a: <www.chinacopyrightandmedia.wordpress.com>.

DAUM, Jeremy. «**China through a glass, darkly. What foreign media misses in China's Social Credit**» [en línia]. A *China Law Translate*, de 24 de desembre del 2017. Diponible a: <www.chinalawtranslate.com>.

HOFFMAN, Samantha. «**Social Credit: Technology-enhanced authoritarian control with global consequences**» [en línia]. A *Australian Strategic Policy Institutional Cyberpolicy Center*, 28 juny del 2018. Disponible a: <www.aspi.org.au>.

LARSON, Christina. «**Who needs democracy when you have data? Here's how China rules using data, AI, and internet surveillance**» [en línia]. A *MIT Technology Review*. Disponible a: <www.technologyreview.com>.

LYNCH, Elisabeth. «**What's the T on China's Social Credit System? – Jeremy Daum Explains**» [en línia]. A *China Law and Policy*. Disponible a: www.chinalawandpolicy.com>.

MANOKHA, Ivan. «**Surveillance, Panopticism, and Self-Discipline in the Digital Age**». A *Surveillance & Society*, núm. 16(2), p. 219-237, 2018.

MISTREANU, Simina. «**Life Inside China's Social Credit Laboratory: The party's massive experiment in ranking and monitoring Chinese citizens has already started**» [en

línia]. A *Foreign Policy*, de 4 de març del 2018. Disponible a: <www.foreignpolicy.com>.

MOZUR, Paul. «**Inside China's Dystopian Dreams: A.I., Shame and Lots of Cameras**» [en línia]. A *New York Times*, de 7 d'agost del 2018. Disponible a: <www.nytimes.com>.

RAMADAN, Zahy. «**The gamification of trust: the case of China's "social credit"**». A *Marketing Intelligence & Planning*. vol. 36 Issue: 1, p. 93-107, 2018.

ZAND, Bernhard. «**China's Xinjiang Region A Surveillance State Unlike Any the World Has Ever Seen In western China**» [en línia]. A *Der Spiegel*, de 26 de juliol del 2018. Disponible a: <www.spiegel.de>.